

[Poul Schlüter.]

foråret, var jo ganske klart: vi skulle tilvejebringe forudsætningerne for forsvarligt at kunne nedsætte udskrivningsprocenten fra 91 til 87 og hæve første trin — det, man kalder proportionalbeskatningsstrækket — helt op til 31.000 kr., således at efterhånden en meget stor del af befolkningen kom under proportionalbeskatning med den virkning, at hvis man gik noget frem i indkomst, ja, så blev det, man gik frem, beskattet med samme procent som den indkomst, man i forvejen havde.

Det næste mål var, at vi på første trin skulle kunne sænke beskatningsprocenten fra 18 til 16. Dette ville betyde, at mellemindkomsterne — og det vil her sige indkomsterne helt op til omkring 70.000 kr. — fik en lempelse på den direkte statsskat i størrelsen 22-27 pct. Så ville en anden virkning komme frem, som jeg tror vi alle kan være enige om er noget, der er særdeles betydningsfuldt, nemlig at marginals-katten sænkes klækkeligt. Efter den skala, vi havde udarbejdet, ville den for mindre og mellemstore indkomster blive nedsat meget betydeligt. Tog vi en indkomst på f. eks. 33.000 kr., ville marginals-katteprocenten blive svækket fra de nuværende ca. 53 pct. til omkring 37 pct. Her er der altså tale om såvel stats- som kommune- og amtsskatter. Det ville og det vil kunne betyde kolossalt meget for at løse overarbejdsproblemet. Det kan man jo søge at gøre på mange måder. Vi har ofte i mange partier, tror jeg, overvejet, om man kunne indføre en særlig skatteordning med henblik på overarbejde, men vi støder hele tiden panden mod muren, fordi det viser sig at være næsten umuligt at finde en klar definition, som også er retfærdig i forhold til andre befolkningsgrupper, på, hvad overarbejde egentlig er. Den bedste metode er nok at nå frem til en lempelse af marginals-katteprocenten. Kunne den sættes ned til omkring de 37, så tror jeg, at de fleste grupper i befolkningen alligevel ville føle, at nu lønner det sig, nu er det rimeligt, nu er der mening i tingene. At man også af indtægten af sit overarbejde skal svare en skat på 37 pct., er til at bære, det må man leve med, og det kan man i et moderne samfund som vort, der er et velfærdssamfund, som tilbyder de mange sociale sikkerhedsordninger osv.

Filosofien bag vore initiativer i foråret var, at man først skulle opnå balance i den økonomiske politik, og når den var opnået, skulle vi begynde på lempelsen af skatetrykket fra 1. januar 1974. Men nu er vi jo ved at være tæt på den 1. januar, og man må erkende, at besparelserne i det store omfang ikke blev til noget i 1973, og når jeg i dette øjeblik skal bedømme det, kommer jeg ikke uden om den vurdering, at den økonomiske situation i vort land er væsentlig værre nu, end den var i foråret. Derfor har vi også i mit parti måttet erkende, at det ville være uforsvarligt og derfor altså ikke muligt at genfremsætte vort udskrivningslovsforslag fra i foråret med henblik på, at det skulle gennemføres nu i efteråret. Forudsætningerne er ikke til stede. De slette resultater af regeringens økonomiske politik er jo også vort politiske arbejdsgrundlag. Sådan er vilkårene, det kan ikke være anderledes. På nuværende tidspunkt har jeg næsten opgivet håbet om, at det skulle være muligt under det nuværende folketingsflertal at nå frem til besparelser, som i en nærmere fremtid vil tillade en nedsættelse af de direkte skatter. Jeg vil også godt sige, at selv om vi når frem til et meget større beløb i udgiftsreduktioner, end vi kan øjne i dette øjeblik, ville det nok ikke være forsvarligt fra første færd at bruge alle besparelserne til skattnedsættelser. Målet må stadig være først at opnå den fornødne balance i samfundsøkonomien. Men så har jeg måske lov at føje til, at skulle det mod forventning i løbet af de kommende måneder lykkes at nå frem til besparelser, der batter langt mere end dem, der allerede er i havn, så kan man jo tænke sig, at udskrivningsprocenten lempes i løbet af indkomståret. Det er selvfølgelig ikke den heldigste form, men jeg har forstået på udtalelser, som tidligere er fremsat af finansministeren, at teknisk kunne det i og for sig godt lade sig gøre. Men jeg indrømmer, at som tingene nu er lagt til rette, er udsigterne, de reelle udsigter, derfor nok meget, meget små.

Jeg synes, der er ved at komme mere styr på hele kildeskattesystemet, end der var, da vi startede. Det kunne også lige passe andet. Nu har vi alle sammen dog haft nogle år til at få de teoretiske principper til at du i praksis. Selvfølgelig er der stadig problemer, der er mange, og det bliver vel aldrig ander-